

Пейо Яворов

Среднощен вихър

Среднощен вихър – сякаш някой се оплаква.
В прозореца дъждовни капки, като пръсти,
припряно трескави потракват. Не очаква
душата никого – и сепната се кръсти,
робиня суеверна на безверен ум.
Среднощен вихър; пръскаат капки: тъмен шум...
Трепери ли от студ в пустинята безкрайна
самата пустота? Из хаосни простори
едно страдание, една велика тайна
на моята душа говори.

Затрупана е в гробовете с пръст грамади
живяла нявга мощ: затрупани отдоле
покоя си заслужилите – стари, млади –
без радост и печал, от вчера и отколе,
почиват изнемогнали под своя кръст.
Затрупани са те с грамади тежка пръст.
А съкрушено – на пустинята безкрайна
из дихащите мраз продънени раздоли –
едно страдание, една велика тайна
на моята душа се моли...

Да бе на самоощастие предвечно слънце,
тя би помръкнала и горко заридала;
да беше на утеха плът, до сетно зрънце
тя с драгост би се раздробила и раздала:
– Кому, душа – ? Душата ми навън се рве.
Там на страданието тайната зове.
– Плачи, душа – ! Душата ми се няма кръсти.
Сама безпомощна, във някой я очаква...
Треперят по стъклата вкоченени пръсти –
и безнадеждно страден, някой се оплаква.

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7143>]